

Hej, pokonci!

Skoro zora zlata,
Solncu odprè vrata,
Da nam dan pripelje,
Stvarstvu vsem v veselje!

V tretje kokot poje;
Kliče putke svoje;
V tretje ž njimi v dvori,
Stopa doli, gori!

Deca, brž pokonci,
Močnik čaka v lonci!
Brž se oblecite,
Ličica umijte!

Potlej pa v nebesa
Dvignite očesa;
Čelo vsak si križaj,
I se k jedi bližaj.

Potlej vsak na delo!
Delo bistri čelo,
Okrepčuje ude,
Misli jemlje hude!

Vneslav.

S l a n a.

Cvetka je na vrtu cvela,
Krasno cvela in duhtela;
Bil vesel je cvetke vsak,
Rad pripél bi jo za trak.

Pala pa je v noči slana,
Slana „smrt cveticam“ zvana:
Cvetka, včeraj še krasna,
Danes vže je vela vsa.

Tudi nate, deca mlada,
Rada smrtna slana pada:
Varuj skrbno slane se —
Družba zlôbna slana je.

A. P.

Suhe živali.

Zaprta je danes v šoli bil Andrejček:
Na sled so mu prišli gospod učitelj,
Da včeraj se jim je lagal debelo.
Užalilo je mater to hudo,
In ko potrta se je domov priplazil,
Prav jezno so držali se ves čas,
Kosila niso dali mu zato.

Pač huda v šoli bila je samota,
 Še hujša mu samota je v želodcu!
 S police vzame zgodbe, sveto pismo,
 A ne, da v njih iskal bi tolažila,
 Zato le, da bi majki se prikupil,
 Zato le, da kosilo bi dobil.
 Na vrtu v senci zgodbe čita pridno,
 O Jožefu egiptskem čita zgodbo,
 Kako razložil je kraljeve sanje
 O sedmih suhih, sedmih tolstih kravah.
 Nakrat Andrejčku se posveti v glavi:
 „Oh, sanjal je lepo egiptski kralj,
 Nikoli sanjal jaz ne bom tako!“

Kozolce glad v želodcu mu obrača,
 Po prstih k majki se pritihotapi,
 Sladko Andrejček govori: „O mati,
 Prečudne sanje sem imel nocej!
 Na pašo štiri sem živali gnal:
 Ovčico, kravo, osla in konjiča;
 Tako so suhe bile te živali,
 Da gledal sem lahko jim skozi rebra.
 Kaj pravite, o mati, vi na to,
 In kaj pomenile bi sanje take?“
 Konča Andrejček in tako si misli:
 „Gotovo sem se jim prikupil zdaj,
 Gotovo dajo dobro mi kosilo.“
 Molčijo mati, čudi se Andrejček,
 Takoj popravljati hiti boječe:
 „Če se ne motim, bilo je drugače,
 Le tri sem suhe, mati, gnal živali.“
 Molčijo mati, čudi se Andrejček,
 Takoj popravljati hiti boječe:
 „Če se ne motim, bilo je drugače,
 Le dve sem suhe, mati, gnal živali.“
 Molčijo mati, čudi se Andrejček,
 Takoj popravljati hiti boječe:
 „Če se ne motim, bilo je drugače,
 Le jedno, mati, gnal žival sem suho.“
 A trdo zdaj se mati oglašé:
 „Nobene nisi gnal, lažnjivi deček!
 Kdaj odvadiš se, nesrečno dete,
 Lažij ostudnih? Čakaj le, da pasel
 Živali štiri gladne si lažnjivo,
 Resnično glad boš pasel štiri dni!“

Greg. Gornik.

